KAfarník

Zdroje fotek: Fb Římskokatolická farnost Karviná

OBSAH

ÚVODNÍ SLOVO 3

Naše pouť. 4

POUŤ DO ŘÍMA 4

NÁVRATY 7

NECHTE DĚTI PŘICHÁZET KE MNĚ 8

REKONSTRUKCE KATECHETICKÉHO DOMU 10

PRÁZDNINY PLNÉ DOBRODRUŽSTVÍ 12

Farní tábor – cesta kolem světa 12

“Přífarník” neboli pirátské dobrodružství pro nejmenší 12

Camp = Survivor? 13

DĚTSKÁ STRÁNKA 14

Smějeme se s Matějem 14

Poznáš, kdo je kdo? 14

KLUCI OD OLTÁŘE 16

Ministrantský tábor 2025 16

I MISCHI MAJÍ SVÉ SNY 18

KLÁŠTER A KOSTEL V NOVÉ BYSTŘICI 19

ŽIVOT VE VZTAHU K… 21

Z FARNÍ KANCELÁŘE 23

ÚVODNÍ SLOVO

Čas tak rychle utíká. Je po prázdninách a vám se do rukou dostává nové číslo farního časopisu. Je to číslo zaměřené, stejně jako celý rok v církvi, na putování. Jak říkal zesnulý papež: „Máme být poutníky naděje.“ Věřím, že tuto naději najdete i v časopise, který právě držíte. Najdete v něm nejen sdělení z osobních cest, které jste podnikli o prázdninách, ale také z putování farnosti či našeho společenství. Některé poutě budou spíše faktografické, jiné spojené s přemýšlením.

Já osobně mám radost, že mnozí z vás putovali na táborech jako účastníci nebo vedoucí. Obojí je poutí k cíli. Mnozí jste byli na dovolených a něco hezkého jste viděli. To vše tvoří životní pouť. Existuje však také pouť celého stvoření, a dokonce i budov. Ano i budovy mají své putování. O jedné z nich se také v tomto časopise dočtete, proto neváhejte a čtěte.

Přeji vám všem radost. Těm, kdo psali, i těm, kdo to budou číst. A jak říká jeden klasik: „Jene, nech toho a pojď to spláchnout.“

o. Jan

Zdroj: Člověk a Víra, Sebastian Mira

POUŤ DO ŘÍMA

Myslel jsem, že nebudu nic psát a nechám psát jiné, ale nedalo mi to.

Přiznám se, že jsem měl z té pouti tak trochu strach. Obavy, aby se nic nestalo, jsem měl i přesto, že jsem nic nezařizoval. Tíha ležela na bedrech Pavla Schwarze, který se úkolu zhostil s velkou precizností, noblesou a erudovaností, za což mu patří nesmírné poděkování. Musím říct, že již od prvních chvil ze mě nepříjemné pocity spadly. Bylo to díky tomu, že jsem viděl skvělou partu, která je schopná nejen konzumovat, ale také se přičinit k dílu, a to především vytvořením krásné atmosféry. Věděli totiž, že jakékoli těžkosti k pouti patří. Pro mě to bylo velké povzbuzení. Navíc program byl krásný. Asi na každého zapůsobilo něco jiného. Prošli jsme svaté brány v římských bazilikách, obdivovali jsme historii Říma, jeho zlaté časy, ale také zašlou slávu. Navštívili jsme Bolsenu a Orvieto, místa spojená s eucharistickým zázrakem a svatou Kristýnou. Byli jsme v Assisi, kde jsme mohli vidět a zakusit atmosféru spojenou se sv. Františkem, sv. Klárou a také nedávno svatořečeným Carlem Acutisem. Pouť jsme zakončili ve Florencii, kde jsme mohli nahlédnout, jak žili Kartuziáni. Zážitků je mnoho. Nejvíc ovšem na mě zapůsobila Bolsena a eucharistický zázrak z roku 1263. Proč? Mluvil jsem s tamějším knězem, který pochází z Moravy. A přišlo mi, že tam jezdí hodně lidí od jinud, ale místní to nějak neprožívají. A tak jsem si nějak uvědomil, že i já někdy chodím kolem pokladů, aniž by mi byly vzácné. Závěrem chci ještě jednou všem účastníkům poděkovat za pouť a především Pavlovi za velké nasazení, námahu, kterou vložil do toho, abychom mohli své životy obohatit.

Jan Szkandera

Naše pouť

Po noci strávené v autobuse jsme v pondělí ráno všichni s očekáváním dorazili do Padovy. Naším cílem byla bazilika sv. Antonína. Již na první pohled to byla majestátní stavba. Uvnitř baziliky jsme mohli vidět nádherný mramorový sarkofág z 14. - 15. století s ostatky svatého Antonína. Dalším skvostem byla kaple s relikviemi: jazykem, hlasivkami a dolní čelistí svatého. Celá bazilika byla architektonickým skvostem a krásným místem pro modlitbu. Nakonec jsme prohlídku zakončili společnou mší. A hurá dál do Říma.

Katka Dubčáková

W bazylice Santa Maria Maggiore spoczywa w szklanym sarkofagu ciało św. Carlo Acutisa. Postać chłopca, którego życiowym mottem było, że eucharystia jest jego autostradą do nieba, porusza do głębi. Carlo daje świadectwo, że i w dzisiejszym nowoczesnym świecie, w którym głos Boga jest zagłuszany przez zgiełk i konsum, można zostać świętym. Carlo żył życiem zwykłego nastolatka, ale jego uwielbienie Pana naszego w eucharystii, przejawiało się na co dzień w jego podejściu do bliźniego i to na tyle, że dziś ludzie z całego świata przychodzą do sanktuarium, w którym spoczywa, aby prosić go o wstawiennictwo u naszego Pana.

Jego życie prowadzi do zastanowienia się, jaka jest moja relacja z Bogiem. Na ile pozwalam Mu, aby prowadził mnie przez moje życie oraz na ile Jego obecność we mnie, w moich słowach, czy czynach jest odczuwalna przez moje otoczenie.

Eva Lotterová

Úterý bylo ve znamení velkých darů. Prošli jsme branami tří papežských bazilik. Svatého Petra, svatého Pavla za hradbami a svatého Pavla na Lateráně. Hodnotu zde přijatých MILOSTÍ budeme objevovat postupně ve svých životech, uprostřed naší každodennosti. Co se ale nedalo přehlédnout hned na místě, byla krása architektury, majestátnost všeho, co člověka obklopuje a zve jej k pohledu vzhůru, za obzor, který jej přesahuje. A historie ukazuje, že nic z toho není marnost... Po staletí vede člověka setkání s KRÁSOU k původci ŽIVOTA. Když jsme v závěru dne navštívili místo stětí apoštola Pavla a následně Katakomby papeže Kaliksta, mohlo to v nás umocnit vědomí, že nezáleží na délce života, ale jeho JAKOSTI. Možnost volby vnitřního nastavení je na každém z nás.

Danka Szajterová

Byli jsme nejmladšími účastníky zájezdu a teď vám řekneme naše zážitky. Podle nás nejlepší den byla středa, tedy den setkání s papežem Lvem XIV. Začlo to autobusovou dopravou k Vatikánu. Poté jsme viděli hromadu lidí na bezpečnostní kontrole. Bylo teprve 8:20 a audience začínala v 10:00. Prošli jsme kontrolou a našli místo k sezení. Potom jsme se vydali k plotu, abychom dobře viděli na projíždějícího papeže v papamobilu. Netrpělivě jsme čekali na zahájení audience. Pak nás ale napadl skvělý nápad - stoupnout si na židli, abychom lépe viděli. Papež vyjel. Lidé se tlačili k němu a hlasitě volali na papeže. Blížil se moment setkání. Papež jel v papamobilu a zdravil lidi z celého světa. Byly tam skoro všechny národnosti. Točili jsme všechno. Projel kolem nás, byli jsme hodně šťastní. Za chvíli začala audience. Probíhala v různých světových jazycích, mimochodem i v polštině. Bylo zajímavé vidět tolik národností na jednom místě se stejným náboženským vyznáním. Byl to nezapomenutelný zážitek vidět papeže živě.

Šimon Hejda a Adam Swaczyna

Na pouť do Říma jsme se vydali s velkou nadějí a očekáváním spojeným s duchovním prožitím Svatého roku. V průběhu poutě jsme obdivovali vědomosti průvodce Pavla. Mimo duchovní prožití návštěvy bazilik, kostelů a hrobů svatých bylo nejhlubším zážitkem setkání s papežem. Nezapomenutelná byla také procházka večerním Římem s jízdou MHD.

Martin Kurz

Středa byla dnem nabitým a požehnaným. Brzy ráno jsme společně slavili mši svatou a po snídani vyrazili na generální audienci ke Svatému otci na Svatopetrské náměstí. V momentě objevení se papeže Lva stojícího na papamobilu, se dav rozradostnil, protože přijížděl jeho pozemský pastýř, nástupce svatého Petra. Obzvlášť krásné bylo, a myslím, že se shodneme všichni, co tam byli, jak papež žehnal dětem. Malým dětem dával Svatý otec křížek na čelo. Jakoby to byl samotný Kristus v něm, který říká: „Nechte děti přicházet ke mně.“ (Mk 10,14-15)

Následovala modlitba a audience, kterou papež věnoval evangelijnímu úryvku o hrobě v zahradě, v němž ještě nikdo neležel. Slova papeže byla krásná a moudrá, ale mne osobně se dotkla myšlenka, kterou pronesl papež na závěr své promluvy: „Naděje, která je žitá v lásce, skutečně dává vzkříšení.“

Poté Svatý otec žehnal poutníkům a my odcházeli dále putovat po Věčném městě. Navštívili jsme mnoho křesťanských, ale i kulturních památek. Obzvlášť krásná byla návštěva papežské baziliky Santa Maria Maggiore. Tam nás čekala poslední zbývající Svatá brána a také místo, kde v nás znovu vzplála slova a myšlenky, které v nás zanechal papež František, jenž v této bazilice nalézá místo, kde očekává vzkříšení.

Za zmínku stojí také návštěva hrobu svatého Cyrila a následný návrat na poutní centrum Velehrad, během kterého jsme prošli kolem Kolosea, Fora Romana a dalších moc zajímavých míst, která nám dotvářejí pohled na antickou slávu tohoto města. Po večeři nás čekal zasloužený odpočinek.

I tento den byl časem modlitby a duchovního povzbuzení, tudíž nám do srdce vkládá radost z bohatství, jaké církev má, ovšem ne toho hmotného, zlatého a monumentálního, ale toho duchovního, blízkého a pro člověka osvěžujícího.

Matyáš Morawiec

Zdroje fotek: Fb Římskokatolická farnost Karviná

Návraty

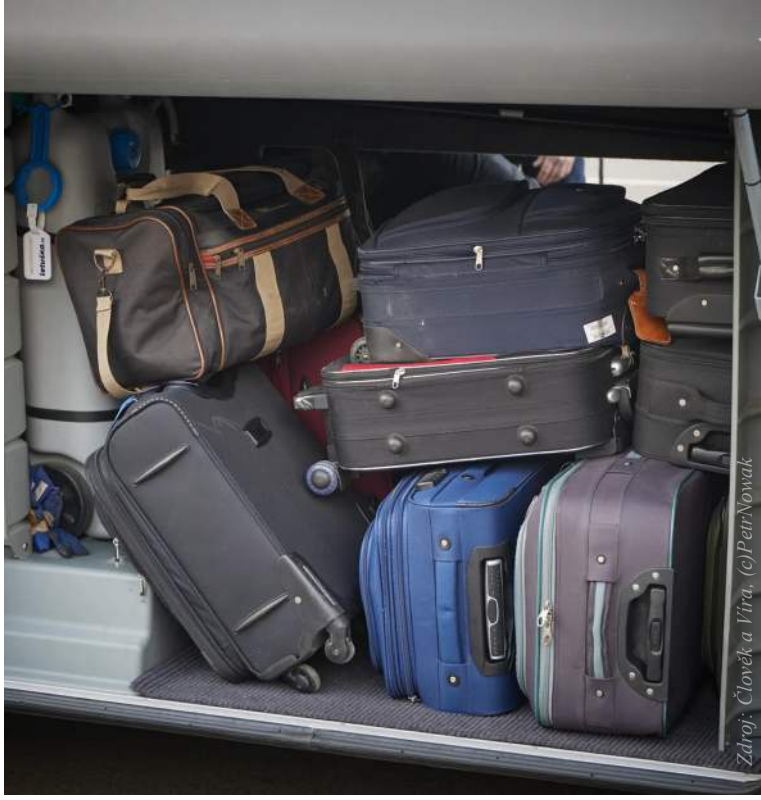

Mám rád návraty. Ty v příbězích, pohádkách, ale i ty životní. Obraz pokoje, klidu, završení snažení, spočinutí. Kolik rovin, z kolika různých úhlů pohledů se můžeme na návrat podívat. A přitom návrat je jedinečný pro každého z nás, kdo ho prožívá. Obavy, strach, naděje, nervozita, těšení se… Co všechno návrat provází? Co všechno při návratu prožíváme?

Návrat domů z cest. Ne z prodlouženého víkendu, ale z delší dovolené, cesty. Ten pocit, když otevřeme dveře bytu, domu a dýchne na nás domov. Všimli jste si, že najednou voní jinak? Tak nějak krásně. Jakoby i on měl radost, že už jsme se vrátili. Vůně domova. Ani ji nevnímáme, dokud se po dlouhé době nevrátíme. Teprve pak na nás dýchne s plnou silou. Čistota, klid, bezpečí. Domov.

Ve sportu, když mi něco nešlo, když jsem se tak nějak zadrhnul a veškerá snaha a námaha vycházely vniveč, mi vždycky trenér nebo dobrý kamarád řekl: „Vrať se k základům. Vrať se na začátek.“ Vždy to pomohlo. V těch dlouhých měsících, týdnech, hodinách se člověk odkloní, začne dělat nevědomky chyby v tom základním. A když je chyba v základech, stavba nestojí pevně. Znovu si projít základní poučky, principy a objevila se chyba. Zakopaný pes. Znamenalo to pak velký posun. Trénink se stal efektivnějším a člověk se začal znovu zlepšovat, posouvat vpřed. Návrat k základům… V práci to platí taky.

Konflikty mezi partnery, v rodině, kdy vládu převezme zloba. Kéž bychom se včas dokázali zastavit a vrátit se na začátek. Rozpomenout se na to, co nás svedlo dohromady, co nás spojilo. Třeba pak zjistíme, že ty konflikty a problémy jsou malicherné. Že jsou důležitější věci. Ty, pro které jsme si toho druhého vybrali. Hlavně ten návrat neoddalovat moc dlouho, aby pak už nebylo moc pozdě.

To, co nemám rád, jsou návraty na místa, kde jsem něco krásného prožil. Kus dětství, kus života. Člověk na taková místa jde s očekáváním, že tam najde ten prožitý čas… A většinou nenajde. Ta místa už jsou jiná. I ona zestárla a změnila se. A to kouzelné, kvůli čemu jsme se tam vrátili, už tam není. Bylo to tam předtím větší, krásnější, zelenější, barevnější. A teď? To nemůže být tady. Musí to být někde jinde. Ne, ne, je to tady! To jen my jsme byli menší, mladší. Měli jsme jiné zkušenosti. Dívali jsme se jinýma očima. Kouzlo těm místům jsme dávali my tím, že jsme tam byli. Že jsme tam žili a nechali tam kus sebe. Ten starý čas, to tajemno a barvy se tam už nikdy nevrátí. Můžeme těm místům ale vtisknout nové kouzlo, nový příběh. Nikdy nevstoupíme do stejné řeky. Už je tam jiná voda. Koupat se v ní ale můžeme se stejnou radostí jako dřív.

Ten nejtěžší návrat je návrat k sobě. A taky návrat k Bohu. Podívat se na sebe kritickýma očima. Jsem to stále já? Neodcizil jsem se sám sobě, svým zásadám a ideálům na cestě životem? Je v mém životě stále Bůh na prvním místě, nebo jeho místo nahradila nějaká modla? Peníze, kariéra, závist, zloba. Falešná spravedlnost. A to nejhorší… Karikatura Boha, který přitaká na všechno, co dělám. I na to špatné. Vrátit se tady k základům je těžké. Navrátit se tady domů a otevřít dveře, kde na nás dýchne pokoj a bezpečí domova, je obtížné. Cesta ale existuje. Jen se člověk, když zjistí, že zabloudil, musí vrátit. Na začátek. K základům. Na poslední křižovatku, kde ještě věděl, kde je a kým je.

Nikdy není pozdě. Chce to jen chvíli se zastavit a rozhlédnout se. „Špatný vozka, který neumí obrátit koně včas.“ Americké přísloví

Mám rád návraty. I když někdy cítím obavy. Co tam najdu? Co v sobě najdu?

Jednou se všichni vrátíme tam, odkud jsme vyšli. Jen nevíme dne ani hodiny…

Rosťa Mechúr

NECHTE DĚTI PŘICHÁZET KE MNĚ

Vážení čtenáři,
před nedávnem jsem dostal velmi hezkou a praktickou otázku: „Otče, kdy má dítě začít chodit do kostela?“ V této záležitosti existuje spousta názorů. Jedni řeknou, až bude rozumnější, jiní, až bude chtít apod. Neodpovím přímo, ale uvedu několik pastí, které se mohou objevit.

Past první: Jakmile dítě nevydrží hodinu v kostele ticho, je lépe počkat, až trochu povyroste a nebude vyrušovat.

Opak je pravdou. Dítě se nestane hodné v kostele tím, že se bude kostelu vyhýbat, stejně jako nebude ukázněné ve školce, když ho ze školky odhlásíme. Dítě si jednoduše musí zvyknout na prostor, lidi, atmosféru. Pokud jdou dospělí do kostela, je nějak přirozené, že s sebou berou dítě.

Past druhá: Dítě nerozumí tomu, co se tam děje.

Je někdy obdivuhodné, čemu všemu dítě rozumí, a to už velmi brzy, i když to neumí ještě vyslovit. Nebojme se, že dítě nevnímá. Vnímá po svém, až bychom se tomu možná sami divili. Nezapomenu na situaci, kdy jsem nesl na zádech asi tříleté dítě a ono si najednou z ničeho nic začalo zpívat „bejanku boží“. Možná, že je problém jinde, a sice v tom, že nám dospělým chybí vytrvalost dětem vysvětlovat, oč se v kostele jedná.

Past třetí: Když mám s sebou dítě, pak se nemohu soustředit a náležitě se nepomodlím.

Pokud bych takhle uvažoval, pak jsem měl zůstat někde v klášteře a ne zakládat rodinu. Zdá se mi, že Bůh ve své moudrosti neočekává od rodičů nějaké mystické zážitky, ale očekává, že dětem předají víru. Věta Krista: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium,“ není míň než výzva k modlitbě. A možná, že to dítě mé víře v tu chvíli prospívá mnohem víc, než si uvědomuji. Mluv s dítětem o své víře a brzy budeš vidět, jak ti chybí odpovědi a budeš prosit Boha, ať ti dá tu správnou.

Past čtvrtá: Zdá se ti, že pouze tvoje dítě je neukázněné.

Vzpomínám na jednoho dobrého kazatele. Vyšel na kazatelnu a když začal, najednou se ozval chrapot dítěte. Vyvedlo ho to z jeho důležitosti, zasmál se a bylo po promluvě. A pokud by opravdu dítě hodně vyrušovalo, klidně vyjdi, nebo zůstaň vzadu.

Past pátá… je nejlepší: Pokud skutečně uděláš tyto malé kroky, může se stát, že za několik let tě dítě začne samo táhnout do kostela. A jaká bude tvá odpověď, když se tě zeptá: „Proč se ti nechce?“

Jan Szkandera

Zdroj: Člověk a Víra, Sebastian Mira

Zdroj: Katolický týdeník

NA PÓDIU BOŽÍ DLANĚ

Před třiceti lety jsem se seznámila na svatbě svých přátel s mladým, rozevlátým, usměvavým a dlouhovlasým Romanem Dostálem. Skupina Oboroh hrála na svatbě k tanci a poslechu. Hrála své skladby i známé skladby Boba Dylana, Rolling Stones, Cohena a jiných. Kdo zná hlas Romana Dostála, tak ví, že při jeho poslechu se vám napne celé tělo a rozbuší srdce. To zbarvení je dokonalé. Ve spojení s hlasem Slávka Klecandra pro mě zcela nepřekonatelné. Od té doby máme doma všechna vydaná CD, sježdění koncerty a za sebou spoustu pěkných setkání.

Když jsem slavila kulatiny, Oboroh dělal hudební doprovod na mé oslavě. Vše krásné až do doby, kdy jsem si všimla, že Roman je za bicí soupravou zcela zelený. Za chvíli jsme ho odváželi do karvinské nemocnice. Žlučníkové kameny. V Karviné ho trošku stabilizovali a operaci si nechal provést až ve svém kraji. Ale tenhle milý člověk se usmíval i za této situace.

Že má obrovské srdce a cit pro velké přátelství, se ukázalo i před dvěma lety, kdy zorganizoval tajnou oslavu sedmdesátky Slávka Klecandra. V hospůdce v Rychnově nad Kněžnou jsme spolu s osobnostmi jako je Josef Suchár, Petr Linhart, Pavel Pokorný, Petr Střešňák a mnoha dalšími očekávali v tichu na příchod Slávka a bylo to velké překvapení a krásný večer, za kterým stál právě Roman Dostál. No a letos tento stále mladík, stále dlouhé vlasy, stále jiskra, úsměv a rozevlátost, oslavil v květnu šedesát let. Tajná oslava nebyla, ale vznikla na počest tohoto výročí moc pěkná kniha s názvem Na pódiu Boží dlaně. Napsal ji Petr Střešňák. Ten, který stojí za všemi texty posledních třech sólových CD Romana Dostála. Kniha vždy obsahuje text písně a pak reflexe, krátký komentář autora za jakých okolností text vznikal, co právě prožíval, čím se trápil, co ho zrovna těšilo. Pokud byste si knihu koupili a začetli se do ní, doporučuji si ke každému textu ještě pustit i píseň z CD nebo z internetu. Písně často znějí z rádia Proglas. Nebo si je můžete najít v archivu TV Noe, pořad Cvrlikání – Roman Dostál a přátelé.

Proč zrovna název Na pódium Boží dlaně, to si můžete také přečíst v knize. Pro mě to je jasné. Moje víra je z velké části upevňována díky hudbě Oborohu a Romana Dostála a krásným textům Slávka a Petra Střešňáka. Přeji Boží požehnání k té šedesátce a těšíme se na koncert, třeba v karvinském kostele.

14. 09. 2025 1:13 mi přišla zpráva: Zhudebňuju nový Střešův text, těš se, bude to prda!

Kamila Fašungová

Rekonstrukce katechetického domu

V minulých měsících jste jistě zaregistrovali snahy a aktivity týkající se Katechetického domu, které byly vyvolány jeho neutěšeným stavem. Ten byl v minulosti způsoben především neprováděním koncepční údržby. Potřebné práce byly realizovány spíše operativně, jako reakce na akutní stav – začalo zatékat, tak se to opravilo. Průběžná údržba pro předcházení takovýmto jevům se neprováděla. Situace se tak dostala do bodu, kdy bylo nutné něco udělat dříve, než se něco stane.

Vybudování Katechetického domu – KD, bylo iniciováno v 90. letech minulého století jako snaha využít pro potřeby farnosti darovaný přízemní objekt navazující na celkový charakter uliční zástavby.

V té době bylo bráno jako podstatné pro další rozvoj farnosti vybudovat prostory pro setkávání farníků v jednotlivých společenstvích (schola, ministranti a další). Dále pak byla snaha použít část těchto prostor pro komerční využití – knihkupectví, pohřebnictví… Ostatní prostory pak ponechat pro charitní účely jako například starost o osamělé a mnohdy umírající seniory, zejména kněze, varhaníky a další potřebné.

Jednalo se v té době o velmi ambiciózní plán, který byl realizovatelný velmi těžce. Především s ohledem na dostupné finanční prostředky. Realizace se přes mnohé překážky a těžkosti podařila a KD začal naplňovat funkce, pro které byl budován a předurčen.

Dispoziční uspořádání však postupně začalo narážet na své limity, a to především v oblasti charitní činnosti. Ti, kteří využívali prostory, se postupně stávali imobilní a chybějící výtah, rampa pro invalidní vozíky a další stavební nedostatky vyplývající postupně na povrch jejich mobilitu nijak nezlepšovaly. A tak se především z těchto důvodů charitní péče o seniory přesunula do vhodnějších prostor v Karviné nebo Českém Těšíně a v KD byla ukončena.

Změna byla zahájena na podzim roku 2022, kdy probíhaly diskuse s vámi, farníky, a hledaly se způsoby, jak KD dál využívat a co s ním udělat. Jeho prodej byla jedna z možností. Z jednotlivých názorů a zvážení všech pro a proti nakonec padlo rozhodnutí KD neprodávat a i nadále jej užívat v rámci farnosti a pro farnost.

Suterén bude i nadále využíván jako technické zázemí pro I. a II. NP (nadzemního podlaží) a zároveň prostory pro ministranty (klubovna, tělocvična).

Život farnosti tvoří různá společenství, pro ně by mělo být využito I. NP – víceúčelový sál (pro přednášky, farní oslavy, zkoušky sborů, výuku…). Neměla by zde chybět farní kavárna s čítárnou. Zejména pro setkávání po bohoslužbách i během týdne. Nezapomnělo se na kuchyňské zázemí pro víceúčelový sál a drobný prodej potřeb. V plánech je i výtah do II. NP.

Cílem rekonstrukce je především zachovat prostory pro setkávání a život farnosti. Zároveň však zajistit, aby prostory, které se pro toto využívají, byly důstojné a účelné a aby KD vydělal minimálně na své náklady a nemusel být jeho provoz dotován ze sbírek (energie, vodné, stočné atd.).

Půdorysné uspořádání se tak přizpůsobí novým potřebám a zároveň dojde k nutným úpravám rozvodů vody, elektřiny, kanalizace a odpadního potrubí. Při rekonstrukci bude rovněž zohledněno případné rozpočítávání nákladů (elektroměry, vodoměry…). Ve 2. NP by pak měly vzniknout čtyři bytové jednotky k dlouhodobým pronájmům. V projektové dokumentaci jsou zapracovány také nové požadavky na konstrukci budov, především zateplení a úniky tepla.

Složité je především skloubit požadavky památkového úřadu, farnosti a přitom udržet celkové náklady v únosné míře. Probíhají jednání, na kterých se hledají schůdné kompromisy a řešení problematických částí projektu.

V rámci rekonstrukce by měla být obnovena a zpřístupněna zahrada včetně nového oplocení. Využívat by se měla zejména pro farní akce.

Přehled jednotlivých kroků od roku 2022 po současnost:

1. Zpracování nové architektonické studie po jednání o koncepci vývoje farnosti s panem farářem.

2. Jednání s nadací Bona o dlouhodobém pronájmu a vedení rekonstrukce (selhalo z jejich strany).

3. Nalezení a vybrání dodavatele projektové dokumentace a inženýringu.

4. Pověření dvou členů ekonomické rady koordinací přípravných prací a dohledem nad přípravou projektové dokumentace.

5. Postupná úprava projektové dokumentace dle požadavků orgánů státní správy ve vyjednaných kompromisech.

6. Zjišťování možných dotačních titulů v návaznosti na předmětný záměr rekonstrukce.

7. Podání žádosti o koordinované stanovisko a stavební povolení s nabytím právní moci (v současnosti se čeká na jeho vydání).

8. Zřízení samostatného bankovního účtu pro účely rekonstrukce a zajištění transparentnosti financování.

9. Vyklizení horního patra a suterénu – odvoz odpadu do sběrného dvora (6. 9. proběhla první brigáda, v jejím průběhu bylo zajištěno vše potřebné – nářadí, pomůcky, občerstvení…).

Vyklizení horního patra a suterénu bylo prvním krokem k započetí rekonstrukce. Doufáme, že se vše podaří zdárně dokončit ke spokojenosti nás farníků, kteří budou nový KD využívat.

O dalším dění a aktuálním průběhu budete informováni prostřednictvím webových stránek farnosti a v ohláškách.

Rekonstrukce KD je společným projektem nás všech. Každý z nás může pomoci (prací, finančním příspěvkem, modlitbou, nebo jinak podle svých možností), aby KD znovu sloužil účelu, pro který byl v minulosti vybudován – k setkávání.

Rosťa Mechúr

Zdroj: ©Seznam.cz, a.s., Cyclomedia Technology B.V. | 6.2023

Prázdniny plné dobrodružství

Prázdniny u nás ve farnosti nebyly jen o odpočinku, ale hlavně o společně prožitých chvílích, dobrodružství a přátelství. Ať už to byl farní tábor, přífarník nebo camp, každý si našel své místo a odnesl si nezapomenutelné zážitky.

Farní tábor – cesta kolem světa

Letos jsme se vydali na výpravu kolem světa, abychom zachránili Matyho. Procestovali jsme Hawai, Egypt, Indii, Itálii, Brazílii a další. Program byl laděný vždy do dané země a k tomu samozřejmě patřila i místní kuchyně. Naše kuchařky nám s chutí připravovaly dobroty daného státu.

Dobrodružství však nekončilo u jídla. Vyrazili jsme na cestu brazilskou džunglí, vyzkoušeli si velkou vodní hru, bojovku se záchranou vedoucích, pátrání po egyptském sarkofágu nebo třeba výrobu indického koření. To, že vítězem nemusí být jen ten, kdo vede od začátku, dokázal tým, který se dlouho držel na posledních místech a nakonec zvítězil, čímž krásně zakončil náš společný týden.

“Přífarník” neboli pirátské dobrodružství pro nejmenší

Na své si přišli i ti nejmenší z naší farnosti. Během jednoho týdne se každý den ráno sešlo v katecheťáku potažmo na faře dohromady 42 lidí, z toho 30 dětí, aby společně žili atmosféru přífarního tábora. Mladší mládež si pro děti připravila pirátský program, při kterém nechyběly hry, poklady ani kostýmy. Do role pirátů se několikrát s chutí vžili i naši kněží – a děti měly nezapomenutelný zážitek.

Zdroje fotek: Barbora Wroblová

Camp = Survivor?

Na konci prázdnin čekal na starší mládež Camp v Milíkově. Tentokrát jsme se ocitli v prostředí známé soutěže Survivor, ale s jedním rozdílem: místo vyřazování hráčů se po večerní „krizové poradě“ týmy obměňovaly. Každý tak měl možnost spolupracovat s více lidmi a poznat nové přátele.

Čekaly nás kolektivní i individuální hry, střelba z luku, malování na plátno, ale i hlubší zastavení. Přednáškami nás obohatil Jarda s tématem knihy Tobiáš a Pavel s příběhem o Gedeonovi. Vyvrcholením celého campu byla mše s otcem Janem při východu slunce – pro všechny naprosto nezapomenutelný okamžik.

Léto 2025 bylo pro naši farnost časem radosti, sdílení a nových přátelství. Děti na farním táboře poznaly nové kamarády, na přífarníku se utužily vztahy mezi nejmladšími a camp spojil mladé z více farností v krásné společenství.

Osobně musím říct, že všechno bylo nádherné a povedené. Velké díky patří všem, kteří se zúčastnili, protože ti dělají to, co děláme, smysluplným. A obrovské díky také těm vedle kterých jsem mohla stát při organizaci - všem vedoucím, zdravotníkům a hlavně kuchařům!

Za všechny mohu s radostí říct: těšíme se na příští rok!

Barbora Wróblová

DĚTSKÁ STRÁNKA

SMĚJEME SE S MATĚJEM

Papež jede limuzínou a poprosí řidiče: „Můžeme si to na chvíli vyměnit? Rád bych si zase zajezdil.“ Řidič souhlasí a pustí papeže za volant. Najednou je zastaví policejní hlídka. Policista nakoukne dovnitř, zbledne a běží k nadřízenému: „Pane, máme průšvih, zastavil jsem někoho hrozně důležitého.“ „Koho? Starostu?“ ptá se velitel. „Víc!“ „Prezidenta?“ „Ještě víc!“ „Tak koho?“ „Nevím, ale veze ho papež!“

Na křesťanském táboře večer uléhají děti do stanů. Venku se slétne hejno komárů a chystají se zaútočit. Najednou se jeden z nich zarazí a říká: „Počkejte, kluci! To jsou věřící děti, nezapomeňte se před jídlem pomodlit!“

Maťej Mařák

POZNÁŠ, KDO JE KDO?

Milý čtenáři, nedávno jsme slavili svátek sv. Václava a čeká nás oslava všech svatých. Spolu se na to můžeme trochu připravit. Určitě už jsi někdy viděl obraz nebo sochu nějakého světce. Ale dokázal bys poznat, který světec to je?

Připravila jsem pro tebe několik omalovánek světců a v textu se dozvíš, jak je poznat.

- **Svatý Václav** je patron naší země. Byl velmi hodným, spravedlivým a zbožným knížetem dávných Čech. Nejčastěji je zobrazován jako vladař nebo rytíř a často drží v ruce kopí.
- **Svatí Cyril a Metoděj** byli bratři ze Soluně, kteří k nám kdysi přinesli víru. Metoděj bývá vyobrazován jako biskup a Cyril s otevřenou knihou, protože vytvořil pro Velkou Moravu písmo zvané hlaholice.
- **Svatá Anežka Česká** byla českou princeznou. Vstoupila do kláštera, aby mohla pomáhat chudým a nemocným. Protože měla čisté srdce, v rukou drží lilii, která je znamením čistoty a ctnosti.
- **Svatý Jan** Nepomucký se stal symbolem věrnosti zpovědnímu tajemství, které zachoval i přes hrozící trest. Proto je patronem zpovědního tajemství. Poznáš ho podle pěti hvězd kolem hlavy a také podle kříže, který často drží v rukou.
- **Svatá Zdislava** byla šlechtičnou a milující maminkou. Ve svém životě se hodně starala o nemocné a chudé.

A tak vidíš, milý čtenáři, že každý světec má svůj příběh a podle určitých znaků ho dokážeš poznat. Světci nebyli žádní „nadpřirození hrdinové“, ale lidé jako my. Jen se snažili žít poctivě, pomáhat druhým a mít srdce otevřené pro dobro.

Tak s chutí do malování a ať tě provází radost z objevování - kdo je kdo?

Jindřiška Kempná

Zdroj: Jindřiška Kempná

KLUCI OD OLTÁŘE

MINISTRANTSKÝ TÁBOR 2025

V daleké Gálii se nachází poslední vesnice, která stále vzdoruje římským nájezdům díky kouzelnému lektvaru připravovanému druidem Panoramixem. Recept zná jen on – a vaří jej ze jmelí a dalších tajných ingrediencí. Tento nápoj dává bojovníkům nadlidskou sílu a užívají ho všichni v čele s Asterixem. Výjimkou je Obelix, který do něj spadl už jako dítě a silný je od té doby neustále.

Téma letošního ministrantského tábora bylo opravdu „komiksové“. Naší galskou vesnicí se stala opět dobře známá chalupa na Kyčeře v Beskydech.

Hned první den dal Panoramix chlapcům ochutnat lektvar, aby se na vlastní kůži přesvědčili, že skutečně funguje. Okamžitě se pustili do práce: vztyčili stožár na vlajku, postavili zvonici, která svolávala nejen k jídlu, ale i ke hře a modlitbě. Vyráběli si přilby, trénovali své dovednosti a připravovali se fyzicky i duševně na nadcházející dobrodružství.

Jenže pak se stalo něco, co nikdo nečekal. V noci se do tábora vloudili římští zvědové, přemohli spící strážce a unesli Panoramixe. To byl pořádný průšvih! Naši galští hrdinové se proto museli vydat na nebezpečnou noční cestu. Díky stopám, které jim moudrý druid zanechal, se nakonec dokázali dostat až do římského ležení, kde získali truhlici s mapou s označením místa jeho uvěznění. Stopy je zavedly až do samotného Říma. Díky své šikovnosti a důvtipu zjistili, že Panoramix je držen spoutaný hluboko v lesích – a díky své statečnosti jej dokázali osvobodit.

Všichni tušili, že Římané to nenechají jen tak a brzy přijde odplata. Bylo jasné, že budou potřebovat hodně sil. Jenže Panoramix byl po zajetí zesláblý a nemohl sám sehnat všechny potřebné ingredience na lektvar. Chlapci neváhali – v úmorném vedru běhali, potápěli se, cvičili, stříleli i dojili jednorožce, aby získali téměř všechny suroviny. Chybělo už jen jmelí! A kde jinde ho najít než vysoko v korunách stromů? Bez obav se tedy vydali na „žebřík“ – vysokou lanovou překážku – a za odměnu si vyzkoušeli i tolik oblíbený „tygří skok“.

V tu chvíli je však v lese přepadla římská legie – tentokrát ztvárněná tatínky a našimi známými. Jaké to bylo překvapení! Strhla se poslední bitva, ve které – jak jinak – zvítězili naši odvážní Galové. A tak nastal čas pořádné oslavy. A čím jiným než hostinou, při níž nechyběl ani Obelixův nejoblíbenější pokrm – pečený divočák!

Týden utekl jako voda. Pevně věříme, že si kluci tábor užili a že si kromě únavy odvezli domů i nová či posílená přátelství a spoustu nezapomenutelných zážitků.

Děkujeme všem maminkám za buchty, tatínkům za čas a elán, s jakým se pustili do „římského útoku“ na naše Galy. Díky i za všechny dary – domácí hovězí, sele, pořádnou kýtu, zeleninu, vejce, brambory a další pochutiny. Děkujeme kněžím, kteří pro nás udělali to nejcennější a odsloužili mši svatou – díky Jene, Petře i Dawide! Velký dík patří také Adrianovi za pomoc se závěrečnou hostinou, Vaškovi, Matymu, Kubovi a Kubovi za podporu programu, našim šikovným kuchařům Adamovi, Tomášovi a Markovi i zdravoťákovi Petrovi.

Ze srdce děkujeme také vám všem, kteří nás podporujete modlitbou, materiálně či finančně. Vaší podpory si nesmírně vážíme a věříme, že naše společné úsilí přinese dobré ovoce. A ani my na vás nezapomeneme v modlitbách. 🙏

Pepa Bogocz a David Kraus

Zdroje fotek: David Kraus

Zdroj: David Kraus

I Mischi mají své sny

Když dohasínají poslední uhlíky ministrantského táboráku a my se vracíme domů, přichází čas bilancování. Ohlížíme se za právě ukončeným táborem a v myšlenkách už přemýšlíme, co podnikneme příště. Jeden z našich velkých snů, o který se nyní chceme podělit, je uspořádání stanového tábora. Nejsme a nikdy nebudeme skauti, ale přesto bychom rádi klukům nabídli něco nového – pro mnohé z nich zcela jedinečnou zkušenost.

V červnu nám však Pán – i s velkou pomocí Karla Houdka – poslal do cesty otce Pavla Pankráce, vášnivého táborníka. Ten už nemohl nadále uchovávat své táborové vybavení a proto hledal někoho, komu by jej předal. A tak se k nám do Karvinské Mischky dostaly menší stany, dva vojenské stany a další potřebné vybavení. Vděční jsme všem, kdo se podíleli na jejich převozu do Karviné, i otci Janovi, který nám poskytl místo k uskladnění.

Jsme však teprve na začátku. Stojí před námi velký úkol – jak s tímto darem správně naložit. Ještě si netroufáme říci, že už příští rok vyrazíme na vlastní stanový tábor. A proto se obracíme i na vás! Aktivně hledáme vhodné prostory a materiál, které by nám pomohly tento sen uskutečnit. Jsme v kontaktu s biskupstvím i dalšími institucemi, ale proč nezkusit také „zalovit ve vlastním rybníku“?

Co sháníme:

- Pronájem vhodného pozemku – louka, lesní mýtina či zahrada, se stavbou nebo bez, nejlépe mimo hustě osídlenou oblast.
- Skladovací prostory – vybavení není málo a současné prostory máme spíše dočasně.
- Vybavení pro táboření – polní kuchyň a její zařízení (plynové hořáky, hrnce apod.), MKS (malá koupací sada z výbavy AČR), ideálně nerezové žlaby a vaničky, přívěsný vozík…

Budeme vděční za jakoukoliv radu či pomoc.

Co je náš největší sen? Jednou vytvořit životaschopné tábořiště, které by mohly využívat nejen naše děti, ale i další společenství a organizace pracující s dětmi. Na vlastní kůži jsme už zakusili, že u Pána není nic nemožného – jen je třeba se nebát a vykročit naproti. Pokud nám fandíte, prosíme o vaši modlitbu.

Pepa Bogocz a David Kraus
Karvinská Mischka z. s.

Klášter a kostel v Nové Bystřici

Tři mniši paulánského řádu se vydali hledat místo, kde by postavili klášter. Jejich cíl bylo najít takové místo, kde se stékají tři léčivé prameny, rostou tři velké lípy a je vidět na hladinu tří rybníků. Místo našli a v letech 1501 – 1507 byl klášter vybudován. V roce 1533 byl klášter vypálen, v roce 1626 postaven znovu. Josef II. v roce 1785 klášter zrušil. Stavba stála až do roku 1959, kdy byla na pokyn komunistického režimu zbourána.

Na místě zůstal pouze kostel Nejsvětější Trojice, který za komunistického režimu nesloužil pro věřící, ale sloužil pro veřejnost například jako sál pro přednášky pro studenty Karlovy univerzity, kteří měli v nedaleké Albeři své rekreační a výcvikové zařízení. Letos jsme trávili dovolenou v tichém a osamělém místě Filipov, v místě, kde bylo tolik hřibů, že jsme je nestačili zpracovávat. Měli jsme to štěstí, že jsme mohli prožít právě v tomto kostele v Kláštěře mši svatou. Kostel je vyzdoben barokními štukaturami. Kněžiště je otočeno k západu. Oltář je postavený na místě, kde se stékají tři prameny, které vytékají ze studánky u kostela, o které se říká, že má léčivé účinky hlavně pro oční neduhy.

Do nedávna bylo součástí kostela také unikátní řezbářské dílo – Strom života. Zobrazuje poslední události Kristova pozemského života, včetně posmívání, ukřižování a ukládání do hrobu. Zároveň se celou kompozicí prolíná symbolika tří osob Nejsvětější Trojice. V současné době můžete Strom života vidět v Muzeu Jindřichohradecka.

Mši svatou jsme prožili ve společenství několika místních farníků a turistů. S knězem nás bylo kolem třiceti. I když je kostel hlavně z venku dost zchátralý, má své monstróznosti kouzlo a duchovní náboj. Pro manžela to byla navíc vzpomínka na studentská léta. Vrátil se na stejné místo po čtyřiceti letech. Stejný člověk, tehdy však absolutní ateista, teď člověk s Ježíšem v srdci. Zázraky se dějí. Možná se tehdy napil ze zdejší studánky a oči prozřely ☺

Kamila Fašungová

Zdroj: Kamila F.

TURISTICKÁ SEZÓNA V NAŠICH KOSTELÍCH

Přemýšleli jste někdy o Karviné jako o vyhledávané destinaci turistů? Věřím, že mnohé by tato myšlenka ani nenapadla. A přece v posledních letech zaznamenáváme velký nárůst zájmu o naše město. Značný podíl na tom má bezpochyb románová trilogie Šikmý kostel Karin Lednické, ale především je dobré si uvědomit, že Karviná může návštěvníkům nabídnout opravdu pestrou paletu programu. Naše farnost má značný podíl na cestovním ruchu v Karviné, protože návštěvníkům již několik let zpřístupňujeme jak kostel Povýšení svatého Kříže ve Fryštátě, tak jeho věž, tak i šikmý kostel sv. Petra z Alkantary ve Staré Karviné. Je září a letošní sezóna pomalu dobíhá do konce. Pojďme se tedy krátce podívat, jaká byla.

V letošním roce se nám podařilo domluvit podporu města Karviná, takže v kostele Povýšení svatého Kříže mohli být od června do září o víkendech průvodci, kteří zdarma provázeli zájemce kostelem nebo odpovídali na zvídavé návštěvnické dotazy. Tuto možnost využilo téměř tři tisíce návštěvníků, kteří chtěli vidět nejstarší zděnou budovu Fryštátu. Mnozí z nich vnímají farní kostel jako místo klidu, odpočinku, specifické atmosféry. Někteří se také zúčastnili speciálních spojených prohlídek fryštátského zámku a farního kostela.

Karvinští zvoníci v této sezóně zpřístupnili také věž farního kostela a uspořádali její komentované prohlídky. Dvě prohlídky jsou vždy druhou a čtvrtou neděli v měsíci odpoledne od června do října. Zájem je různý, ale v tuto chvíli se těchto výjimečných prohlídek zúčastnilo přes 200 lidí. Po předchozí domluvě je prohlídka věže možná také mimo tyto předem dané termíny, což v hojné míře využívají mimo jiné karvinské školy.

Největší návštěvnost mezi církevními památkami naší farnosti má již několik let kostel sv. Petra z Alkantary ve Staré Karviné. Od června do října zde máme o víkendech k dispozici vždy dva průvodce, kteří v době od 10:00 do 18:00 (v říjnu do 17:00) ochotně provedou všechny zájemce nejen samotným kostelem, ale přiblíží jim také celé zaniklé město, které zde bylo. Vzhledem k několika okolnostem bylo v letošním roce zavedeno vstupné na tyto prohlídky, což mimo jiné pomůže farnosti Karviná-Doly pokrýt náklady finanční spoluúčasti na blížícím se projektu obnovy střechy šikmého kostela. Zájem o náš farní poklad však neklesl. Díky spolupráci se spolkem Stará Karviná se nám také podařilo zajistit možnost prohlídek kostela ve všední dny. Organizované skupiny od pěti osob si můžou předem domluvit termín. Během jednoho víkendového dne navštíví náš kostel v průměru 150 - 200 osob. Rekordmanem letošní sezóny je prozatím květen, kdy se komentované prohlídky zúčastnilo více než 4 tisíce návštěvníků.

Z hlediska cestovního ruchu, kultury a historie můžeme přijíždějícím turistům nabídnout mnohé. Když se v našich kostelích setkávají s člověkem, který jim nejen povypráví zajímavosti o budově, ale přiblíží jim život farnosti, život lidí, život církve, odcházejí obohaceni. Děkuji všem našim průvodcům za jejich nasazení, čas a vlídnost, s jakou přistupují ke každému návštěvníkovi.

Terka Ondruszová

Zdroj: Člověk a Víra, (c)Ivana Bužková

Zdroj: Robert Kempný

ŽIVOT VE VZTAHU K…

Krása a bohatství lidského života se projevuje a naplňuje především ve vztazích.

Rodíme se do určitého prostředí a vyrůstáme v rodině, kterou si nevolíme. Přesto tato zkušenost má zásadní vliv na náš osobní růst. Přijde však doba, kdy každý z nás přebírá plnou zodpovědnost za svá rozhodnutí, postoje a životní nastavení. Je tedy velmi dobré klást sám sobě otázky typu: Mám rád sám sebe? Do jaké míry je tento postoj známkou zdravé sebeúcty a kdy se už může jednat o sobectví a sebestřednost? Jak mohu mít rád druhého člověka a přitom se vyhnout potřeby jej vlastnit nebo ovládat?

Jak vypadá můj život ve svobodné společnosti 21. století? Je plnohodnotný? Dokážu vnímat všechny možnosti růstu a zároveň nést osobní spoluzodpovědnost za stav věci veřejných? Je zkušenost žité svobody uprostřed nesvobodného světa archaismem, nebo je to stále aktuální téma?

Žijeme v prostředí přemíry všeho, včetně informací. Jak snadno se můžeme stát „negramotnými“ uprostřed techniky, která nás obklopuje a nabízí všehochuť, stačí jen kliknout… Má tedy ještě dnes význam tištěné medium? Jaká je hodnota jeho informací, když tisk potřebuje svůj čas a přitom život, který žijeme tady a teď, se tak rychle mění? Co je ukazatelem pravdivosti a smyslu sdělené informace v chaotické změti názorových střetů?

Možná si to úplně neuvědomujeme, ale žijeme v době nebývalého blahobytu. Můžeme mít téměř všechno, můžeme se téměř všude podívat, komunikovat s celým světem… až se dá říct, že si vystačíme na mnohé sami. Mnohdy nepotřebujeme ani druhého člověka. Čím dál více lidí nepotřebuje ke svému životu Boha. Bůh jim nechybí, není na něj v denním diáři kolonka. Jaký tedy je úkol církve v dnešní společnosti? Jak svědčit o Bohu a jeho veliké lásce ke každému člověku? Jak má vypadat autentický vztah církve a společnosti v České republice dnes?

Život si nikdo z lidí nemůže dát. Je nám darován a jsme pozváni k tomu, abychom z něj učinili dar pro druhé, pro společnost, pro svět. Je úžasné, když se nám to aspoň občas daří v osobních vztazích, v rodinách, v práci a tam, kde jsme a prožíváme svou každodennost. Ovšem tak jako život naší duše pokračuje v jiném rozměru dál, tak také naše tělo může „žít“ dál v jiném smyslu toho slova: můžeme se stát darem pro nemocné, když budou moci přijmout část naší tělesné schránky, nebo když umožníme medikům, aby se na našem těle naučili to, co prospěje ke zdraví nových generací. Staňme se dárci těl a žijme tak v jistém smyslu dál v jiných lidech… 😊

Jsme na začátku akademického roku a v tuto chvíli nevíme, co všechno nás čeká. Přesto si dovolím pozvat nás všechny a povzbudit k odvaze vstupovat do života ve vztahu ke skutečnostem, které nás obklopují a pomáhají nám překonávat překážky a prožívat realitu dnů všedních i mimořádných. Mezi našimi průvodci se možná objeví: MUDr. Rastislav Maďar, Kateřina Koubová, nebo Th.Lic. Roman Czudek.

Jako první podepíše náš studentský index Dr. Daniel Vícha. Ovšem buďme připraveni na to, že „život ve vztahu“ může být plný nečekaných překvapení 😊 Tak ať nás letošní studentský život posune zase o kousek blíž k poznání MOUDROSTI.

Dana Szajterová

KALENDÁŘ

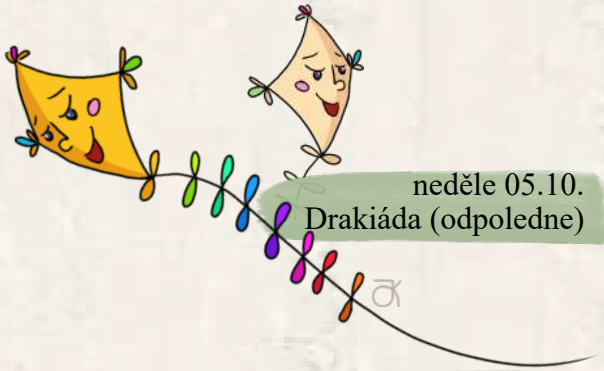

neděle 05.10.
Drakiáda (odpoledne)

pátek 17.10. v 18:00
koncert sboru Slezan
v kostele sv. Petra z Alkantary v Dolech

neděle 19.10.
pouť sv. Petra z Alkantary
v kostele v Dolech, mše svatá v 9:00 (pl)

Zdroj: Člověk a Víra, Sebastian Mira

pátek 31.10. v 18:00
Holy Wins aneb když děti slaví se svatými;
speciální dětský program na večerní mši
svaté v předvečer slavnosti všech svatých

Zdroj: www.otevrenechramy.cz

pátek 07.11.
od 16:00-20:00
děkanátní Den naděje
s biskupem v Českém Těšíně

Zdroj: Fb Římskokatolická farnost Karviná

sobota 13.12. dopoledne
pečení perníčků na faře

Zdroj: Fb Římskokatolická farnost Karviná

čtvrtek 02.10.
Farní Akademie.
Přednáší P. Daniel Vícha.

sobota 11.10.
diecézní pouť ministrantů na Cvilíně

Zdroj: www.otevrenechramy.cz

sobota 25.10.
farnost Karviná připravuje program
děkanátního odpoledne v rámci Jubilejního
roku v Českém Těšíně

neděle 02.11.
dušičkové pobožnosti na hřbitovech

neděle 23.11. odpoledne
Koncert ke cti Krista Krále;
tradiční koncert
karvinského
Komorního sboru
a Scholy

Zdroj: www.farnost-karvina.cz

Z FARNÍ KANCELÁŘE

Od září došlo ke změně úředních hodin farní kanceláře.
Pondělí 9:30-11:00 a 14:30-16:00
Středa 16:00-17:00.

Vstupenky na XIX. Farní ples ve stylu Benátské noci, budou v prodeji v neděli 12. října, 19. října a 26. října mezi dopoledními mšemi na faře. Cena je 700 Kč.

Zdroj: Fb Římskokatolická farnost Karviná

KAfarník 3/2025

Farní časopis Karviná

Vydavatel: Římskokatolická farnost Karviná (Pivovarská 2/1 733 01 Karviná 1)
Kontakt: redakcekfarnost@gmail.com

Redakce: o. Jan Szkandera, Tereza Ondruszová, Kamila Fašungová, David Kraus, Rosťa Mechúr, Jindřiška Kempná, Kateřina Kempná
Titulní strana: Jindřiška Kempná
Sazba: Jindřiška Kempná a Kateřina Kempná
Texty prochází korekcí.

BANKOVNÍ SPOJENÍ FARNOSTI

Chcete-li přispět na život a provoz farnosti, můžete svůj dar vložit do kterékoliv kasičky u vstupů do kostela nebo zaslat převodem na bankovní účet č. 1721323349/0800, nebo můžete použít přiložený QR kód.

Každému dárci, na základě jeho žádosti, rádi vystavíme potvrzení pro odečet z daní.

Zdroje fotek: Fb Římskokatolická farnost Karviná, Barbora Wroblová